

KEDD ESTE AZ OLAJFÁK HEGYÉN

EKEDDI nap délutánján, ahogy Jézus és az apostolok elindultak a templomból a Getszemáni tábor felé, Máté a templom pusztulására irányítva a figyelmet, így szólt: „Mester, nézd csak milyen épületek ezek. Nézd az óriási kőtömböket és a szép díszítéseket; hát lehet az, hogy ezek az épületek megsemmisüljenek?” Ahogy az Olajfák hegye felé haladtak, Jézus azt mondta: „Te e köveket és ezt az erős templomot látod; bizony, bizony mondom neked: A rövidesen elközelgő napokban egy kő sem marad a másikon. Mindet ledöntik.” E megjegyzések a szent templom pusztulásáról, felkeltették a Mester mögött haladó apostolok kíváncsiságát; a világ végétől eltekintve nem tudtak elképzelni a templomot elpusztítani képes eseményt.

² Annak elkerülése érdekében, hogy a tömeg áthaladjon a Kidron-völgyön a Getszemáni felé, Jézus és társai úgy gondolták, hogy az Olajfák hegyének nyugati oldalán kaptatnak fel egy darabon és aztán a Getszemáni melletti magántáboruk felé vezető gyalogutat követik, mely tábor valamivel a nyilvános táborterület felett helyezkedett el. A Betániába vivő útról letérve, megszemlélték a lenyugvó nap sugaraiban megszépült templomot; és amíg a hegyen tartózkodtak, látták a város fényeit kigyúlni és figyelték a kivilágított templom szépségét; és ott, a telihold megnyugtató fényében ült le Jézus és a tizenkettek. A Mester beszélgetett velük, és Nátániel rövidesen ezt a kérdést tette fel: „Mondd meg nekünk Mester, hogy honnan fogjuk tudni, hogy mikor következnek be ezek az események?”

1. JERUZSÁLEM PUSZTULÁSA

¹ Nátániel kérdésére válaszul Jézus azt mondta: „Igen, elmondom nektek, hogy mikor jön el az ideje annak, amikor e nép megtölti a gonoszságának poharát; amikor az igazság sebesen leszáll atyáink e városára. Én rövidesen elhagylak benneteket; Atyámhoz megyek. Miután elhagylak titeket, ügyeljete arra, hogy senki ne csapjon be benneteket, mert sokan jönnek majd megszabadítóként és sokakat fognak megtéveszteni. Amikor háborúkról és háborúknak híreiről hallotok, ne aggódjatok, mert bár mindeme dolgok megtörténnek, Jeruzsálem vége még nincs ily közel. Ne zavarjanak meg titeket az éhezések vagy a földrengések; ne aggódjatok amiatt sem, hogy ha a polgári hatóságok elé visznek titeket és az örömhír miatt üldöztetést szenvedtek. Kiutasítanak benneteket a zsinagógából és börtönbe vetnek miattam, és némelyiketeket megölik. Amikor kormányzók és uralkodók elé idéznek titeket, az a hitetek tanúságtétele lesz és lehetőség arra, hogy állhatatosságot mutassatok az országról szóló örömhírben. És amikor bírák előtt álltok, ne nyugtalankodjatok előre, hogy mit mondjatok, mert a szellem abban az órában megtanítja, hogy mit válaszoljatok az ellenfeleteknek. E nehéz munka napjai alatt, azoknak a vezetésével, akik az Ember Fiát elutasították, még a rokonaitok is börtönbe és ha-

lálra küldenek titeket. Egy időre talán minden ember gyűlölni fog benneteket miattam, de én még ezen üldöztetésekben sem foglak elhagyni titeket; a szellemem nem pártol el tőletek. Legyetek türelemmel! Ne kételkedjetek abban, hogy az országról szóló ezen örömhír legyőz minden ellenséget, és végül hirdetni fogják minden nemzetnek.”

² Jézus itt megállt, miközben letekintett a városra. A Mester felismerte, hogy a Messiás szellemi felfogásának elutasítása, azon elszántság, hogy kitartóan és vakon ragaszkodnak a várt megszabadító anyagi küldetéséhez, rövidesen közvetlen összeütközésbe hozza a zsidókat a hatalmas római seregekkel, és hogy e küzdelem vége csakis a zsidó nemzet végső és teljes bukása lehet. Amikor a népe elutasította az ő szellemi alászállását és nem volt hajlandó elfogadni a menny világosságát, amint az oly irgalmasan beragyogta őket, akkor ezáltal megpecsételték a különleges szellemi küldetést teljesítő független népi sorsukat a földön. Még a zsidó vezetők is felismerték később, hogy a Messiás felfogás világi eszméjéhez való ragaszkodás volt az, amely közvetlenül elvezetett a pusztulásukat okozó végső felforduláshoz.

³ Léven, hogy Jeruzsálemnek kellett a korai evangéliumi mozgalom bölcsőjévé válnia, Jézus nem akarta, hogy annak tanítói és tanhirdetői elpusztuljanak a zsidó nép szörnyű bukásában Jeruzsálem lerombolása során; ennélfogva mondta a követőinek ezeket az intelmeket. Jézus nagyon aggódott, hogy némely tanítványa esetleg belekeveredik ezekbe a rövidesen kitörő felkelésekbe és így Jeruzsálem elestekor ők is elpusztulnak.

⁴ Ez után András kérdezett: „De Mester, ha a Szent Várost és a templomot el fogják pusztítani, és ha te nem vagy itt, hogy irányíts minket, akkor honnan fogjuk tudni, hogy mikor kell elhagynunk Jeruzsálemet?” Erre Jézus azt mondta: „Miután én eltávoztam, itt maradtatok a városban, még a nehézségek és a keserves üldöztetés ideje alatt is, de amikor végül azt látjátok, hogy a római seregek körülveszik Jeruzsálemet a hamis látnokok felkelését követően, akkor tudni fogjátok, hogy a város dűlése küszöbön áll; ekkor meneküljete el a hegyekbe. A városban lévők és a környéken lakók közül senkit sem hagynak menekülni, és a kívül levőket sem engedik, hogy bemenjenek. Nagy szenvedés jön, mert ezek a nem-zsidók bosszújának napjai lesznek. És miután elhagytátok a várost, ezt az engedetlen népet kardélre hányják és minden nemzethez rabságba vetik; és a nem-zsidók így tiporják el Jeruzsálemet. Ezalatt, arra intelek titeket, ne hagyjátok becsapni magatokat. Ha bárki odajön hozzátok e szavakkal, „Nézd, itt a Megszabadító, vagy „Nézd, itt van ő”, ne higgyéte el, mert sok hamis tanító fog előlépni és sokakat fognak megtéveszteni; de titeket ne tévesszenek meg, mert én mindezt előre elmondtam nektek.”

⁵ Az apostolok hosszú időn át szóltanul ültek a holdfényben, miközben a Mester e megdöbbentő jóslatai az

összszavarodott elméjükbe ivódtak. És épp e figyelmeztetésnek megfelelően cselekedve menekült el gyakorlatilag a hívők és tanítványok egész csoportja Jeruzsálemből az első római csapatok megjelenésekor, és biztonságos menedéket találtak északon, Pellában.

⁶ Jézus számos követője még e kifejezett figyelmeztetést követően is úgy értelmezte e jóslatokat, mint amelyek azokra a Jeruzsálemben nyilvánvalóan végbemenő változásokra utalnak, amikor a Messiás újbóli megjelenésének eredményeként megalapul az Új Jeruzsálem és a világ fővárosává váló város kibővül. Elméjükben e zsidók határozottan összekapcsolták a templom elpusztítását a „világ végével”. Azt hitték, hogy ez az Új Jeruzsálem kitölti majd egész Palesztinát; hogy a világvégét azonnal követi az „új mennyek és az új föld” megjelenése. Így aztán semmi különös nem volt abban, hogy Péter azt mondja: „Mester, tudjuk, hogy minden elmúlik, amikor az új mennyek és az új föld megjelenik, de honnan fogjuk tudni, hogy mikor térsz vissza, hogy véghez vidd mindezt?”

⁷ Ezt meghallván Jézus egy kicsit elgondolkodott, majd pedig azt mondta: „Mindig tévedtek, hiszen mindig megpróbáltátok az új tanítást a régihez kötni; kitartóan félreértitek minden tanításomat; ragaszkodtok ahhoz, hogy a bevett meggyőződéseitek szerint értelmezzétek az örömhírt. Mindazonáltal megpróbálom megvilágítani a dolgot előttem.”

2. A MESTER MÁSODIK ELJÖVETELE

¹ Jézus több alkalommal is tett olyan kijelentéseket, melyek alapján a hallgatósága arra következtetett, hogy bár az a szándéka, hogy rövidesen elhagyja e világot, minden bizonnyal vissza fog térni, hogy befejezze a mennyországért végzett munkáját. Ahogy a követőinek erősödött azon meggyőződése, hogy Jézus el fogja hagyni őket, és miután el is távozott e világból, teljesen természetes dolog volt minden hívő számára, hogy erősen belekapaszkodjon e visszatérési ígéretetekbe. Krisztus második eljövételének tantétele így már korán bekerült a keresztények tanításába, és a tanítványoknak csaknem minden későbbi nemzedéke őszintén elhitte ezt az igazságot és bizakodóan várta az ő valamikori eljövételét.

² Ha már meg kellett válniuk a Mesterüktől és Tanítójuktól, mennyivel erősebben kötődtek ezek az első tanítványok és apostolok e visszatérési ígérethez, s nem haboztak Jeruzsálem megjósolt pusztulását összekapcsolni e megígért második eljövettel. És továbbra is így értelmezték a szavait, függetlenül attól, hogy az Olajfák hegyén megtartott e tanítási estén a Mester kínosan ügyelt arra, hogy az ilyen tévedést megelőzze.

³ ¶ Péter kérdésére további válaszul Jézus azt mondta: „Miért várjátok még mindig az Ember Fiától, hogy Dávid királyszékébe üljön és miért várjátok el, hogy a zsidók anyagi álmái beteljesülnek? Hát nem azt mondtam nektek mindezen évek során, hogy az én országom nem e világi? A dolgok, melyekre ti most letekintetek, a végükhöz közelednek, de ez egy olyan új kezdet lesz, melyből az ország

örömhíre eljut az egész világba és az üdve elterjed minden nép között. És amikor az ország teljesen kibontakozik, legyetek nyugodtak afelől, hogy a mennyei Atya nem fog elfelejtkezni arról, hogy meglátogasson titeket az igazság teljesebb kinyilatkoztatásával és az igazságosság bőségesebb megmutatásával, éppen úgy, ahogy már e világnak adományozta őt, aki a sötétség hercege lett, és aztán Ádámot, akit a Melkizedek követett, és e napokban az Ember Fiát. És az Atyám így fogja folytatni a kegyelmének megmutatását és a szeretetének kimutatását még e sötét és rossz világnak is. Így én is, miután Atyám felruházott engem minden hatalommal és fennhatósággal, továbbra is nyomon követem a sorsotok alakulását és kísérlek benneteket az ország ügyeiben a szellemem jelenléte révén, akit rövidesen kiírástok minden húsvér testre. És bár itt leszek veletek szellemben, azt is megígérem, hogy valamikor majd visszatérek e világra, ahol a húsvér testbeni életet éltem és eljutottam arra a tapasztalásra, amely által egyszerre nyilatkoztattam ki az Istent az embernek és vezettem az embert Istenhez. Igen rövid időn belül el kell hagynom benneteket és fel kell vennem azt a munkát, melyet az Atya énrám bízott, de legyetek bátrak, mert egykor majd visszatérek. Időközben a világegyetemi Igazság Szellemem fog bátorítani és kísérni titeket.

⁴ Ti most gyengeségben és húsvér testben láttok engem, de amikor visszatérek, arra hatalomban és szellemben fog sor kerülni. A húsvér test szeme húsvér testben látja az Ember Fiát, de csakis a szellem szeme fogja meglátni az Atya által megdicsőített Ember Fiát, aki a földön a saját nevében jelenik meg.

⁵ De az Ember Fia újbóli megjelenésének időpontját csak a Paradicsom tanácsaiban ismerik; még a menny angyalai sem tudják, hogy mikor kerül erre sor. Azonban meg kell értenetek, hogy amikor az országról szóló ezen örömhírt terjesztik majd az egész világon minden nép üdvére, és amikor a korszak lezárul, az Atya egy másik megítéltetési adományt küld nektek, vagy az Ember Fia tér vissza, hogy megítélje a korszakot.

⁶ Ami pedig a jeruzsálemi nehéz munkát illeti, melyről már szóltam nektek, még ez a nemzedék sem fog letűnni addig, míg a szavaim be nem teljesednek; de az Ember Fia újbóli eljövételének idejét illetően se a mennyben, se a földön senki nem mondhat erről semmit. De bölcsen kell hozzáállnotok egy korszak kibontakozásához; éber figyelmetek kell az idők jeleit. Amikor a fügefá gyenge ágat hajt és meghozza a leveleit, tudhatjátok, hogy közeleg a nyár. Hasonlóképpen tudhatjátok majd, hogy amikor a világ átesett az anyagi beállítottság hosszú telén és látjátok egy új megítéltetés szellemi tavaszának közeledtét, akkor egy új látogatás nyárideje közeleg.

⁷ De vajon mi a jelentősége ennek a tanításnak, mely az Isten Fiainak eljövételével függ össze? Nem látjátok, hogy amikor mindegyikötöket arra szólítják, hogy adja fel életküzdelmét és keljen át a halál kapuján, akkor a megítéltetés közvetlen jelenlétében álltok, és hogy szemtől szembe kerültök a végtelen Atya örökkévaló tervében foglalt új

megítéltetési szolgálat tényeivel? Amivel az egész világnak egy korszak végén szilárd tényként szembe kell néznie, azal nektek, egyéneknek minden bizonnal személyes tapasztalásként kell szembenéznetek, amikor a természetes életetek végére értek és így továbbmentek, hogy szembeüljete azokkal a körülményekkel és igényekkel, melyek eredendően megvannak az Atya országa örökkévaló fejlődésének következő kinyilatkoztatásában.”

⁸ Az apostolainak tartott minden beszéde közül egygyel sem okozott nagyobb zavart a fejükben, mint ezzel, melyet ezen a kedd estén az Olajfák hegyén mondott el Jeruzsálem pusztulásának és a maga második eljövételének kettős tárgyában. Ezért volt kevés egyetértés ama későbbi írásos beszámolóknak, melyek a Mester által e rendkívüli alkalommal elmondottak emlékein alapultak. Következésképp számos hagyomány teremtődött, amikor a feljegyzésekben nem foglalkoztak sok olyasmivel, ami ezen a kedd estén elhangzott; és már a második század legelején a Messiásról egy zsidó apoliptikát — melyet egy bizonyos Szelta írt, aki Kaligula császár udvarának szolgálatában állt — teljes egészében bemásoltak a Máté evangéliumba és később (részleteiben) hozzátettek Márk és Lukács feljegyzéséhez is. Szelta ezen írásaiban jelent meg a tíz szűz példázata. Az evangéliumi feljegyzés egyetlen része sem szenvedett el ilyen zavaró félremagyarázást, mint az ezen az estén elhangzott tanítás. János apostolnál azonban ekkora zavar sohasem alakult ki.

⁹ E tizenhárom férfi szótlánul, nagy érzelmi feszültség alatt folytatta útját a tábor felé. Júdás véglegesen megerősítette ama döntését, hogy elhagyja a társait. Később jött az idő, amikor Zebedeus Dávid, János Márk és számos vezető tanítvány az új táborban üdvözölhette Jézust és a tizenkettőt, de az apostolok nem akartak aludni; többen szerettek volna tudni Jeruzsálem pusztulásáról, a Mester távozásáról és a világ végéről.

3. KÉSŐBBI BESZÉLGETÉS A TÁBORBAN

¹ Ahogy a tábortűznél összegyűltek, mintegy húszan, Tamás megkérdezte: „Lévé, hogy vissza fogsz térni, hogy az országért való munkádat befejezd, milyen magatartást tanúsítsunk, amíg te az Atya ügyében távol vagy?” Ahogy Jézus a tűz fényében végignézett rajtuk, azt felelte:

² ¶ „És még te, Tamás, te sem érted, amit mondok. Nem azt tanítottam-e mindezen idő alatt, hogy az országgal való kapcsolatot szellemi és egyéni, teljes mértékben a szellemben való személyes tapasztalásod azon hitbeli felismerés révén, hogy az Isten fia vagy? Hát mit mondd még? A nemzetek bukása, a birodalmak összeomlása, a hitetlen zsidók pusztulása, egy korszak vége, sőt a világ vége, mi közük ezeknek a dolgoknak ahhoz, aki elhízi ezt az örömhírt, és aki az életét az örökkévaló ország bizonyosságába rejtette? Ti, akik Istent ismerők és örömhír-hívők vagytok, már megkaptátok az örök élet bizonyosságait. Ha már életeteket a szellemben és az Atyáért éltétek, semmi sem aggaszthat igazán komolyan benneteket. Az ország építőit, a mennyei világok meghatalmazott

képviselőit nem szabad, hogy megzavarják az ideigvaló elfordulások vagy nyugtalanítsák a szörnyű földi csapások. Mit számít az nektek, akik elhiszitek az országról szóló ezen örömhírt, hogy nemzetek buknak el, a korszak lezárul vagy minden látható dolog összeomlik, ha tudjátok, hogy az életetek a Fiú ajándéka, és hogy az örökre biztonságban van az Atyában? Ha az ideigvaló életet hit révén éltétek és megteremtétek a szellem gyümölcseit, mint a társaitokért való szeretetteljes szolgálat igazságosságát, akkor bizakodóan várhatjátok a következő lépést az örökkévaló létpályán a továbbélés ugyanazon hitében, mely végigvezetett benneteket az Istennél való fiúi elismertség első, földi kalandján.

³ A hívek minden egyes nemzedékének az Ember Fia esetleges visszatértét szem előtt tartva kell folytatnia a munkáját, pontosan úgy, ahogy minden egyes hívő az elkerülhetetlen és mindig küszöbön álló természetes halált szem előtt tartva viszi tovább az életművét. Amint egyszer már hit által megerősítettétek magatokat az Isten fiaként, semmi más nem számít a továbbélés bizonyosságát illetően. De félreértés ne essék! E továbbélési hit élő hit, és egyre inkább megmutatja azon isteni szellem gyümölcseit, mely elsőként ösztönözte azt az ember szívében. Az, hogy egyszer már elfogadtátok a mennyországban való fiúi elismerést, még nem ment meg titeket, ha tudatosan és konokul elutasítjátok azokat az igazságokat, melyek az Isten hűvér testbeni fiainak fokozatos szellemi gyümölcsozásával vannak kapcsolatban. Ti, akik velem voltatok az Atya ügyében a földön, már most elhagyhatjátok az országot, ha úgy látjátok, hogy nem szeretitek azt, ahogyan az Atya az emberiséget szolgálja.

⁴ Egyénekként, és mint a hívek nemzedéke, hallgassatok meg tőlem e példázatot: Volt egyszer egy bizonyos nagy ember, aki mielőtt hosszú útra kelt volna egy másik országba, összehívta a megbízható szolgáit és minden vagyonát rájuk bízta. Az egyiknek öt talentumot adott, a másoknak kettőt, és egy továbbinak meg egyet. És így tett a megbecsült intézők egész csoportjával, mindegyikre annak képességei szerint bízta rá a javait; és aztán útnak indult. Amikor az uruk elment, a szolgák munkához fogtak, hogy a rájuk bízott vagyonból hasznot termeljenek. Aki öt talentumot kapott, az rögvést kereskedni kezdett azokkal és nagyon rövid időn belül további öt talentumnyi haszonnal tett szert. Aki két talentumot kapott, az hasonlóképpen további kettőt szerzett. És e szolgák mindegyike így hozott hasznot a gazdájának, kivéve azt, aki csak egy talentumot kapott. Ő elment magában és egy gödröt ásott a földbe, ahová elrejtette a gazdája pénzét. A szolgák ura rövid idő múlva váratlanul visszatért és számadást kért az intézőitől. És amikor mindannyiukat a gazdájuk elé szólították, az, aki öt talentumot kapott, előállt a rábízott pénzzel és hozzátett még öt talentumot, mondván, „Uram, öt talentumot adtál, hogy fektessem be, és én örömmel adom át további öt talentumnyi hasznomat.” És erre azt mondta neki a gazdája: „Jól van, jó és hű szolgám, hűséges voltál néhány dologban; most sok felett teszlek intézővé; vi-

gadj most együtt uraddal.' És erre e szavakkal lépett elő az, aki két talentumot kapott: 'Uram, te két talentumot bíztaál rám; nézd, én e két további talentumot szereztem.' És a gazda erre azt mondta neki: 'Jól van, jó és hű intézőm; te is több dologban voltál hűséges, és én most sok felett teszlek intézővé; vigadj most együtt uraddal.' És ekkor került a számadás sora arra, aki az egy talentumot kapta. Ez a szolga e szavakkal lépett elő: 'Uram, én ismertelek és tudtam, hogy túlzó ember vagy annyiban, hogy olyan hasznokat vársz el, melyekért magad nem dolgoztál meg; ezért félttem kockára tenni bármit is, amit rám bíztaál. Biztonságban elrejtettem a talentumodat a földben; itt van; most már visszakaptad, ami a tiéd.' De a gazdája azt felelte: 'Semmi-rekellő és hanyag intéző vagy. A saját szavaid tanúsítják, hogy tudtad, hogy ésszerű haszonnal való elszámolást várok tőled, éppen olyat, mint amelyet az igyekvő szolgatársaid e napon megadtak. Tudván ezt, legalább a pénzváltóknak kellett volna adnod a pénzemet, hogy visszatértemkor kamatostul kapjam vissza.' És ez után azt mondta a gazda a főintézőnek: 'Vegyétek el ezt az egy talentumot ettől a hasznot nem hajtó szolgától és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.'

⁵ Mindenkinnek, akinek van, még több adatik, és bősége lesz annak; de attól, akinek nincs, még az is elvételik, amije van. Az örökkévaló ország dolgainak tételében nem állhatok meg. Atyám megköveteli minden gyermekétől, hogy irgalomban és az igazság ismeretében gyarapodjék. Nektek, akik ismeritek ezeket az igazságokat, gyarapítanotok kell a szellem gyümölcseit és növekvő odaadást kell mutatnotok a társaitok önzetlen szolgálata iránt. És emlékezzetek, hogy amennyiben a testvéreim legkisebbejének egyike számára segédkeztek, e szolgálatot nekem tettétek.

⁶ És így kell járnotok az Atya ügyének munkájában, most és ezentúl, sőt mindörökre. Folytassátok, míg eljövök. Hűségesen tegyétek, amivel megbíztak titeket, és ezáltal készüljétek a halál számvetési szólítására. És miután így éltetek az Atya dicsőségére és a Fiú megelégedésére, örömmel és határtalanul nagy gyönyörűséggel léptek az örökké tartó ország örök szolgálatába."

⁷ ¶ Az igazság élő; az Igazság Szelleme mindegyre a szellemi valóság és az isteni szolgálat új területeire vezeti a fény gyermekeit. Nem azért kaptok igazságot, hogy azt rögzült, biztos és tisztelt formákká merevítsétek. A ti igazság-kinyilatkoztatásoknak olyan mértékben ki kell teljesednie annak révén, hogy személyes tapasztaláson mentek keresztül, hogy új szépség és tényleges szellemi nyereségek mutatkozzanak meg mindazok számára, akik a szellemi gyümölcseiteket figyelik, hogy annak következményeként megdicsőítsék az Atyát, aki a mennyben van. Csak azok a hűséges szolgálók, akik az igazság ismeretében így gyarapodnak, és akik ezáltal kifejlesztik a szellemi valóságok isteni értékelésére való képességet, csak azok remélhetik, hogy „teljesen bemennek Uruk örömébe”. Mily szomorú látni, amint a magukat Jézus követőinek vallók egymást követő nemzedékei azt mondják az isteni igazságbeli intézőségük kapcsán: „Itt van, Mester, a száz vagy ezer éve ránk bízott

igazság. Nem vesztettünk el semmit sem; hűen megőriztünk mindent, amit adtál; nem engedtük, hogy bármi is megváltozzon abban, amit tanítottál nekünk; itt van az igazság, melyet nekünk adtál.” De a szellemi tunyaságra vonatkozó ilyen kifogás nem igazolja az igazság haszontalan intézőjét a Mester előtt. A rátok bízott igazság szerint fogja az igazság Mestere a számonkérést elvégezni.

⁸ A következő világon arra kérnek majd, hogy adjatok számot az e világi felruházottságaitokról és intézőségeitekről. Legyen akár kevés vagy sok eredendően meglévő talentumotok, igazságos és irgalmas elszámoltatásra számíthattok. Ha a rátok bízott dolgokat csak önző törekvésekre használtátok és nem gondoltatok a szellem gyümölcseinek bővebb termésével kapcsolatos felsőbb kötelességekre — hogy azok megmutatkozzanak az emberek iránti egyre jobban kiteljesedő szolgálatban és az Isten imádatában — akkor ilyen önző intézőként mindenkinek el kell fogadnia a szándékos választása következményét.

⁹ És mennyire hasonlít minden önző halandóra ez a hűtlen szolga az egy talentummal annyiban, hogy a saját tunyasága miatt egyenesen a gazdáját okolta. Mennyire hajlamos a saját tévedéseivel szembesülő ember másokat hibáztatni, gyakran olyanokat, akik a legkevésbé érdemlik meg!

¹⁰ Amikor nyugovóra tértek, Jézus azt mondta: „Önként kaptátok; ezért önként kell adnotok a menny igazságát, és ahogy adjátok, ez az igazság megsokasodik és a megmentő irgalom növekvő fényét árasztja, éppen azáltal, hogy ebben a munkában segédkeztek.”

4. MIHÁLY VISSZATÉRESE

¹ A Mester minden tanítása közül egyetlen szakaszt sem értettek úgy félre, mint azt az ígéretét, hogy egyszer még személyesen is visszajön e világra. Nincs semmi különös abban, hogy Mihálynak érdeke egykor visszatérni arra a bolygóra, ahol a hetedik és utolsó alászállását a teremtésrész halandójaként megtapasztalta. Teljesen természetes dolog úgy gondolni, hogy a názáreti Jézus, aki ma egy hatalmas világegyetem legfőbb ura, érdekelt a visszatérésben, és nem csak az egyszeri visszatérésben, hanem a többszöri is, arra a világra, ahol oly különleges életet élt és végül kiérdemelte a maga számára az Atya által adományozott korlátlan világegyetemi hatalmat és fennhatóságot. Az Urantia örökre az egyike lesz Mihály azon hét születési szférájának, ahol a világegyetemi főhatalmat kiérdemelte.

² Jézus több alkalommal és számos egyénnek kinyilvánította ama szándékát, hogy visszatér e világra. Amint a követői ráébredtek arra a tényre, hogy a Mesterük nem fog ideigvaló megszabadítóként működni, és ahogy a Jeruzsálem bukásáról és a zsidó nemzet összeomlásáról szóló előrejelzéseit hallgatták, magától értetődően kezdték társítani a megígért visszatérését e rettenetes eseményekkel. De amikor a római seregek a föld színével tették egyenlővé Jeruzsálem falait, elpusztították a templomot és szétszórták

a júdeai zsidókat, és a Mester még mindig nem mutatkozott hatalomban és dicsőségben, a követői elkezdtek kialakítani azon meggyőződésüket, mely Krisztus második eljövételét végül összekapcsolta a korszak végével, sőt a világ végével.

³ Jézus két dolgot ígért meg akkorra, miután felemelkedett az Atyához, és miután minden hatalom a mennyben és a földön az ő kezébe adatott. Először is megígérte, hogy maga helyett elküld a világba egy másik tanítót, az Igazság Szellemét; és ezt pünkösöd napján tette meg. Másodszor felettébb biztosan megígérte a követőinek, hogy valamikor majd személyesen is visszatér e világra. De azt nem mondta meg, hogy hogyan, hol vagy mikor fog újból eljönni a húsvér testbeni alászállási tapasztalásának e bolygójára. Egy alkalommal utalt arra, hogy míg a húsvér test szeme látta őt, amikor a húsvér testben itt élt, a visszatértekor (legalábbis az egyik esetleges látogatásakor) csak a szellemi hit szeme fogja látni.

⁴ Sokunk hajlamos azt hinni, hogy Jézus az elkövetkező korszakokban több alkalommal is vissza fog térni az Urantiára. E többszöri látogatásra vonatkozóan nem rendelkezünk az ő külön ígéretével, de igencsak valószínű, hogy aki a világegyetemi címei között viseli az Urantia Bolygóhercegének címét is, az több alkalommal is meg fogja látogatni azt a világot, melynek meghódítása ilyen különleges címhez juttatta.

⁵ Igen határozott meggyőződésünk, hogy Mihály személyesen is újra el fog jönni az Urantiára, de halvány fogalmunk sincs arról, hogy mikor vagy milyen módon való eljövétel mellett fog dönteni. Vajon a második földi eljövételét a jelen korszakot lezáró megítéltetéshez időzíti, akár egy Ítélező Fiú megjelenésével együtt, akár nélküle? Esetleg valamely későbbi urantiai korszak lezárultával kapcsolatban jön el? Vagy bejelentés nélkül és más eseményhez nem köthetően fog eljönni? Nem tudjuk. Csak egy

dologban vagyunk biztosak, és ez pedig az, hogy amikor visszatér, az egész világ valószínűleg tudni fog róla, mert úgy kell eljönnie, mint egy világegyetem legfőbb urának és nem úgy, mint az ismeretlen betlehemi újszülöttnak. De ha minden szemnek látnia kell őt, és ha csak szellemi szemek láthatják meg a jelenlétét, akkor az eljövetele még sokáig várat magára.

⁶ Ezért hát jól teszitek, ha a Mesternek a földre való személyes visszatérését nem kapcsoljátok semmiféle különleges eseményhez vagy meghatározott időszakhoz. Mi csak egy dologban vagyunk biztosak: Megígérte, hogy visszatér. Ötletünk sincs arra, hogy mikor vagy mivel összefüggésben fogja teljesíteni ezen ígéretét. Amennyire tudjuk, bármelyik napon megjelenhet a földön, és talán addig nem is jön el, amíg korszakok sora el nem telt és annak rendje és módja szerint meg nem ítélték azokat a paradicsomi testületbe tartozó Fiú-társai.

⁷ Mihálynak a földön való második megjelenése mind a közteslények, mind az emberek vonatkozásában óriási érzelmi értékkel bíró esemény; de egyébként nincs közvetlen jelentősége a közteslények számára és nem bír több gyakorlati jelentőséggel az emberi lények számára, mint a természetes halál mindennapos eseménye, mely oly hirtelenül és egyértelműen a világegyetemi események azon sorának útjára vezet a halandó embert, mely eseménysor közvetlenül elvezet ugyanezen Jézusnak, a világegyetemünk legfőbb urának színe elé. A fény gyermekei rendeltetésük szerint mind meglátják őt, és nincs nagy jelentősége annak, hogy mi megyünk őhozzá vagy esetleg ő jön előbb hozzánk. Ezért hát legyetek mindig készek a földön való üdvözlésére, mint ahogy ő is készen áll a fogadásotokra a mennyben. Mi bizakodóan várjuk az ő dicső megjelenését, akárha többször jönne is el, de fogalmunk sincs, hogy hogyan, mikor vagy mivel kapcsolatban kell megjelenie.